

zich in verschillende lidstaten/derde landen bevinden?

3. Afhankelijk van het antwoord op de eerste twee vragen: in welke van de drie lidstaten van de Europese Unie moet de belasting over de toegevoegde waarde met betrekking tot de verstrekking van diensten respectievelijk worden aangegeven en betaald?
4. Staan de btw-richtlijn en het beginsel van voorkoming van dubbele belasting in de weg aan een nationale belastingregeling als die van artikel 307 van lege nr. 227/2015 (wet nr. 227/2015), volgens welke:
 - A) de nationale belastingautoriteiten van de staat van de dienstverrichter de grensoverschrijdende diensten, bestaande in de verstrekking (levering) van digitale inhoud van het type dat in het hoofdgeding aan de orde is, die door een belastingplichtige in een Unielidstaat (P1 — videochatstudio) worden verricht ten behoeve van een belastingplichtige in een andere lidstaat (P2) via een in een andere staat gelegen livestreamingplatform (P3), kunnen aanmerken als diensten die toegang verlenen tot een vermakelijkheidsvenement in de zin van artikel 53 van de btw-richtlijn, met als gevolg dat de btw over die diensten moet worden geheven en afgedragen aan de belastingdienst van de staat waar de dienstverrichter zijn hoofdvestiging heeft, indien diezelfde diensten reeds eerder door de belastingautoriteiten van de staat waar de afnemer van de diensten is gevestigd (P2) — bij een fiscale bestuurshandeling die definitief is geworden omdat daartegen geen beroep is ingesteld — zijn gekwalificeerd als intracommunautaire diensten die binnen de werkingssfeer van de algemene regel van artikel 44 van de btw-richtlijn vallen? Kunnen de belastingautoriteiten van een staat die later zijn aangezocht of ambtshalve zijn optreden aan de in die staat aan fiscale controle onderworpen grensoverschrijdende diensten een andere juridische kwalificatie geven dan die welke de belastingautoriteiten van een andere staat, die in eerste instantie zijn aangezocht of ambtshalve zijn opgetreden, aan dezelfde diensten hebben gegeven bij een fiscale bestuurshandeling die definitief is geworden omdat daartegen geen beroep is ingesteld, met dubbele btw-heffing tot gevolg? Of zijn de belastingautoriteiten van een andere staat die later zijn aangezocht of ambtshalve zijn opgetreden, gebonden aan de juridische kwalificatie die aan de betrokken grensoverschrijdende diensten is gegeven door de belastingautoriteiten waaraan het probleem in eerste instantie is voorgelegd, welke kwalificatie definitief is geworden omdat zij niet is betwist en [bijgevolg] niet meer kan worden gewijzigd?
 - B) Afhankelijk van het antwoord op de vorige vragen: welke plaats moet in een geval als in het hoofdgeding volgens de btw-richtlijn en het beginsel van voorkoming van dubbele belastingheffing worden aangemerkt als de plaats van dienstverrichting?

⁽¹⁾ PB 2006, L 347, blz. 1.

⁽²⁾ Uitvoeringsverordening (EU) nr. 282/2011 van de Raad van 15 maart 2011 houdende vaststelling van maatregelen ter uitvoering van richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (herschikking) (PB 2011, L 77, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Ploiești (Roemenië) op
10 februari 2023 — Strafzaak tegen C.A.A., C.F.G., C.G.C., C.D.R., G.L.C., G.S., L.C.I., M.G., M.C.G.,
N.A.S., P.C., U.V., S.O., Ș.V.O., C.V., I.R.P., B.I.I.**

(Zaak C-74/23, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — D.N.A. Serviciul Teritorial
Brașov)

(2023/C 205/26)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curtea de Apel Ploiești

Verzoekende partij

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov

Strafzaak tegen

C.A.A., C.F.G., C.G.C., C.D.R., G.L.C., G.S., L.C.I., M.G., M.C.G., N.A.S., P.C., U.V., S.O., Ș.V.O., C.V., I.R.P., B.I.I.

Civiele partij

Unitatea Administrativ Teritorială Județul Brașov

Belanghebbenden

C. M., C. A., C. Al.

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten artikel 2, artikel 19, lid 1, tweede alinea, en artikel 4, [lid 3,] VEU, junctis artikel 325, lid 1, VWEU en artikel 2, lid 1, van de Overeenkomst, opgesteld op grond van artikel K.3 ⁽¹⁾ van het Verdrag betreffende de Europese Unie, alsook de artikelen 2 en 12 van richtlijn (EU) 2017/1371 ⁽²⁾ [betreffende de strafrechtelijke bestrijding van fraude die de financiële belangen van de Unie schaadt] en richtlijn 2004/18/EG betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten, onder verwijzing naar het beginsel dat doeltreffende en afschrikkende sancties worden opgelegd in gevallen van ernstige fraude waardoor de financiële belangen van de Europese Unie ⁽³⁾ worden geschaad, alle onder toepassing van beschikking 2006/928/EG ⁽⁴⁾ van de Commissie, gelezen in samenhang met artikel 49, [lid 1,] laatste volzin, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een juridische situatie als in het hoofdeding, waarin de verdachten verzoeken om toepassing van het beginsel van de meest gunstige strafwet, nadat het grondwettelijk hof bij een beslissing in 2022 een wetstekst inzake stuiting van de verjaringstermijn voor strafrechtelijke aansprakelijkheid ongrondwettelijk heeft verklaard omdat de wetgever passief was gebleven en die wetstekst niet in overeenstemming heeft gebracht met een andere beslissing van dat hof van vier jaar daarvoor, in 2018 — terwijl in de tussentijd de gewone rechterlijke instanties bij de toepassing van die eerste beslissing reeds de vaste rechtspraak zijn gaan hanteren dat de betreffende wetstekst van kracht bleef in de vorm zoals deze werd begrepen naar aanleiding van die eerste beslissing van het grondwettelijk hof — waardoor in de praktijk de verjaringstermijn voor alle strafbare feiten waarover vóór die eerste beslissing van het grondwettelijk hof geen definitieve veroordeling is uitgesproken, is gehalveerd en het strafproces tegen de verdachten in casu is geëindigd?
- 2) Moeten artikel 2 VEU betreffende de waarden van de rechtsstaat en de eerbiediging van de mensenrechten in een samenleving die gekenmerkt wordt door rechtvaardigheid, en artikel 4, [lid 3,] VEU betreffende het beginsel van loyale samenwerking tussen de Unie en de lidstaten, onder toepassing van beschikking 2006/928/EG van de Commissie wat betreft het waarborgen van een effectief Roemeens justitieel stelsel, gelezen in samenhang met artikel 49, [lid 1,] laatste volzin, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarin het beginsel van de meest gunstige strafwet is neergelegd, aldus worden uitgelegd, met betrekking tot het nationale justitiële stelsel als geheel, dat zij in de weg staan aan een juridische situatie als in het hoofdeding, waarin de verdachten verzoeken om toepassing van de meest gunstige strafwet, nadat het grondwettelijk hof bij een beslissing in 2022 een wetstekst inzake stuiting van de verjaringstermijn voor strafrechtelijke aansprakelijkheid ongrondwettelijk heeft verklaard omdat de wetgever passief was gebleven en die wetstekst niet in overeenstemming heeft gebracht met een andere beslissing van dat hof van vier jaar daarvoor, in 2018 — terwijl in de tussentijd de gewone rechterlijke instanties bij de toepassing van die eerste beslissing reeds de vaste rechtspraak zijn gaan hanteren dat de betreffende wetstekst van kracht bleef in de vorm zoals deze werd begrepen naar aanleiding van die eerste beslissing van het grondwettelijk hof — waardoor in de praktijk de verjaringstermijn voor alle strafbare feiten waarover vóór die eerste beslissing van het grondwettelijk hof geen definitieve veroordeling is uitgesproken, is gehalveerd en het strafproces tegen de verdachten in casu is geëindigd?
- 3) Indien de eerste twee vragen bevestigend worden beantwoord en slechts ingeval er geen uitlegging in overeenstemming met het Unierecht gegeven kan worden, moet het beginsel van voorrang van het Unierecht dan aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling of praktijk waarbij de gewone nationale rechterlijke instanties de beslissingen van het nationale grondwettelijk hof en die van de hoogste nationale rechterlijke instantie moeten uitvoeren en om die reden de rechtspraak die voortvloeit uit de genoemde beslissingen niet buiten toepassing kunnen laten omdat zij dan mogelijk een tuchtrechtelijk vergrijp plegen, zelfs indien zij, zoals in de situatie van het hoofdeding, van oordeel zijn dat die rechtspraak in het licht van een arrest van het Hof strijdig is met, hoofdzakelijk, artikel 2, artikel 19, lid 1, tweede alinea, en artikel 4, [lid 3,] VEU, juncto artikel 325, lid 1, VWEU, alle onder toepassing van beschikking 2006/928/EG van de Commissie, gelezen in samenhang met artikel 49, [lid 1,] laatste volzin, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie?

⁽¹⁾ Overeenkomst, opgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen (PB 1995, C 316, blz. 49).

⁽²⁾ Richtlijn (EU) 2017/1371 van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2017 betreffende de strafrechtelijke bestrijding van fraude die de financiële belangen van de Unie schaadt (PB 2017, L 198, blz. 29).

⁽³⁾ Richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten (PB 2004, L 134, blz. 114).

⁽⁴⁾ Beschikking van de Commissie van 13 december 2006 tot vaststelling van een mechanisme voor samenwerking en toetsing van de vooruitgang in Roemenië ten aanzien van specifieke ijkpunten op het gebied van de hervorming van het justitiële stelsel en de bestrijding van corruptie (PB 2006, L 354, blz. 56).